

Jag sjunga vill en liten enkel sång.

Jag sjunga vill en liten enkel sång
uti min cell så blir ej tiden lång
den första gång jag kom uti en cell
det var i mars en stjärnklar måndagskväll.

Vi var kamrater tre vi gick ut i stan
vi hade fått avlöning samma den
och därför nu vi skulle ha oss lit
och uppå Norden gjorde vi visit.

Då kom vi uti ett större lag
och både bir och brännvin vi skulle ha
men snart så tog den härligheten slut
ty ut på gatan blev vi körda ut.

Sen gick vi hem men vi kom ej långt
ty vid kasern kororalen stod på vakt
han kommenderar halt och vakten kom till slut
tag han om dem och sätt dem i en bur.

2940

Och den därpå vi skulle i färhär
för major Seth men det gick fort och lätt
han endast såd låt det en vörning bli
att aldrig gagna penningar till sprit.

Om några dar vi skulle ha vårt straff
men det var endast tre dygns vaktarrest
nu är det slut och så är visan och
ty här är fler som hyra vill mitt slott.

Men ej är fångenskapen slut i kväll
ty jag är endast i en större cell
den varar ju sju månader ännu
men sedan är den dystre tiden slut.

Nu slutar jag min lilla enkla sång
jag har ej mer att skriva denna sång
och om någon av de kamrater vill
kanske de har en bit att lägga till.

Förlåt att jag nu sjunga vill en sång.

2940

Förlåt att jag nu sjunga vill en sång
för tiden faller för mig här så lång
jag vaktar här likt fången i en cell
men likväl sjunger jag varenda kväll.

Vid gardet har jag stått i tvenne år
och därmed har min ungdomstid flytt bort
när man har tjänat knekt i några år
som tiggare man jagas därifrån.

Men hör ni gossar som i frihet går
blott lyden mig så vill jag ge er råd
tag aldrig värvning på tre långa år
det får ni ångra för var dag som går

Nej eder värnplikt då hellre gör
när den är slut då är ni fri därför
då kan ni glada resa hem igen
till far och mor och till er lilla vän.

Jag minns den dagen jag min värvning tog
från far och mor från vännen bort jag drog
jag sade till min vän adjö med dig
hon grät och sade, stanna kvar hos mig

2940

Men inga tårar hjälpte mera nu
jag sade skaffa dig en annan vän
ifall du tycker tiden blir för lång
till dess jag kommer hem en gång.

Sen mina steg jag ifrån hemmet drog
med tår i ögat hemmet sist jag såg.
jag aldrig kan förglömma denna dag
Då frihetstimmen slog sitt sista slag.

Vid gardet vi väl ej som herrar går
fast många tro det som det ej förstår
vi här befäl i flera hundretal
som plågar oss med ständigt nya kval.

Ibland när tiden tycks för mycket svår
då te vi oss för tand en liten tår
strax höres stämmor som från vilddjur
den där är full sätt honom i en bur.

Så få vi sitta där i några dar
där ingen sol ej heller måne klar
syns blicke ner från himlens blå fält
betänken er o, vilken dyster cell.

2940

Där ingen människa till oss titter in
igenom luckan får jag maten min
knappast den jag fått förrän jag stämman hör
att luckan stängs och låsen sättes för.

Men är man nykter och till vännen går
kanhända jag i samma fälla går
det hjälper ej att man om n^od dem ber
nej, större straff för varje gång det sker.

Men vad gör det hur illa det mig går
jag aldrig nånsin svika skall mitt mod
för ser det märkt ut sjunger jag en sång
min frihet får jag väl igen en gång.

Det går väl enn att tjäna militär
men herre Gud hur mycket är man värd
ibland civila folk på Sveriges jord
finns knappast en som ger ett värdigt ord.

Sen slutar jag min sång för denna gång
ni tycker kanske att den blir för lång
men jag vill nämna uti denna rad
att åren gått men månader står kvar.

2940

I stora staden London.

I stora staden London
där en köpman minde bor
han ägde en enda dotter
hon var så dejlig och skön.

Hennes namn var Juliana
hennes ålder femton år
hennes penningar stod i banken,
det var hundra tusen pund.

Ja, en sjöman här hon älskade.
ja en sjöman vill hon ha
men hennes fader sade
du är honom alltför god.

Nej, du skall ha en köpman
som penningar har och guld
och aldrig får du taga
en så fattig ung sjöman.

2940

Skall jag då ha en köpman,
som penningar har och guld
och sedan uti världen
leva få så sorgfull.

Juliana gick åt bonden,
satte sig under rosenträd
där tog hon in förgiftet
hon tog livet av sig själv.

När hennes fader det fick veta,
Juliana döder var
då sade han min dotter,
du har vållat mig stor sorg.

Sände brev till sjömatrosen
att han det skulle veta få,
att Juliana döder var
och lagder uppå bår.

Vem är din vän du tusen vänner finner.

Vem är din vän du tusen vänner finner.
Så länge du på klippans jöjder står.
Men var och en av dessa snart försvinner.
Så snart din lyckas sol tillbaka går.

Vem är din vän kanhända lekkamraten.
Ifrån din barndoms lyckligaste dar.
Nej han har fått en högre plats vid staten.
Han minnes knappast vem han fordom var.

Vem är din vän kanhända den som glaset.
Dig skaffade uti ett muntert lag.
Nej durtärfel det var blott vid kälaset.
Han var din vän och bror en enda dag.

Vem är din vän när lyckans sol går neder.
När bleka nöden för din hydda står.
Vem söker upp dig delar ditt bekymmer.
Vem är din vän som var din vän i går.

Jag vet en vän fly till din moders hjärta.
Fast ofta glömd hon känner dig igen.
Ifrån den dag hon födde dig med smärta.
Hon är och blir din enda sanna vän.

Nu vill jag beskriva min levnad så tung.

2940

Nu vill jag beskriva min levnad så tung.
Den begynte på tiden då jag var helt ung.
Min moder hon dödde stor sorg jag då fick.
Min fader var föllen för brännvin och dryck.

Min fader var föllen för brännvin och dryck
Och allt uti huset till brännvin det gick.
Och jag stackars gosse led hunger och nöd.
Förtröives mång afton jag bad om mitt bröd.

Så ändligt jag fatta de tunga beslut.
Att jag såsom arbetare skulle begiva mig ut.
Så tänkte jag vandra den ensamma väg.
Allt uti städer där de känna mig ej.

Så länge jag vandrat kom till mig en man.
Han sade jag ser att du är en bättre mans son.
Han sporde mig efter namnet och var jag var ifrån.
Och jag stackars gosse fick tala därom.

Han sade jag ser att du är hygglig och snäll.
Jag vill dig uppfostra allt uti mitt hem.
Han sporde om jag kunde läsa jag svarade nej.
I skolan där jag gått si det haver jag ej.

Sen jag påklädder blev från topp och till tå.
I skolan i bygden där finge jag gå.

En dotter han hade som också där gick.
Av henne min undervisning av henne jag fick.

2940

Och sedan tillhopa vi konfirmerade blev.
Och sedan tillsammans vi kärleken drev.
Tills en dag då hennes fader han det får se.
Han bänner hansvärjer det aldrig skall ske.

Så tidigt en morgon han uppkallar mig.
Nu måste du skynda att påkläda dig.
Ty jag vill dig skicka till en köpman med brev.
Och hos honom får du stanna tills du får besked..

Köpmannen sade jag ser häruppå.
Att jag skall dig skicka så långt härifrån.
Men om du vill stanna i dagarna tre.
Så händer det åter du din käraste får se.

Den tredje så kom hon och föll i min famn..
Och kärlekens minne hon viskar mitt namn.
Och jag haver hört du skall resa från mig.
Jag önskar så gärna få följa med dig.

Sen aldrig i världen jag mer från dig får.
Min fader min moder de se häruppå.
Att på jorden kan finnas ett lbo.
Där vi kan få leva tillsammans få leva i ro.

Farväl min vän, jag far ut på bäljan blå.

2940

Farväl min vän, jag far ut på bäljan blå,
på stormigt hav där de höga sjöar gå.
Farväl min vän i ditt öga tåren står,
då från dej nu lilla vän ombord jag går.
Anna. min vän nu lättar skutan ankar,
stå inte så i sorgens tunga tankar,
snart uppå skutan över doggers bankar,
kommer jag hi o hej till dej lilla vänn.

Jag segla skell till Gott hopp,
och runt kap horn där brottsjön går hög som hus och kyrkotorn.
Från dej min vän skell jag gå på stormigt hav,
där så många sjömen fått sin våta grav
Anne min vän.....

Min fästmö, gråt ej, gråt ej, gråt ej lilla vän,
inom ett år kommer jag till dej igen,
från fjärran land med en fästmögåva gramm,
från din Darling You know och din fästeman.

Snart över hav. Vita Falken smäcker,
går till nord kap till Bombay och Singapor,
bland palmer där snart jag sköna kvinnor ser,
men blott dig lilla vän jag min kärlek ger.
Anne min vän....

2940

När som uppå vakt jag vid ratten ensam står,
till dej min vän, städs mine trogna tankar går,
då tänker jag att du sjunger om din vän,
lilla vän, kom igen, o, kom snart igen.

Men om i kvav skuten går på stormigt hav,
och du min vän
får i sjön din våta grav,
om aldrig mer jag får se dig lilla vän,
träffas vi nog en gång uti himmelelen.

O, sorg ej så, lilla vän i Viken vän,
vi träffas nog en gång uti Bohuslän
så gråt ej mer, du min vän i nöd och lust,
snart mig du åter ser här vid Vikens kust.

2940

När Bohusstrand, för fulla segel når.
med kind i brand, glad du till mitt möte går,
när Falken fin länsat in i hemmets hamn,
skall jag vila så ljuvt uti din hulda famn.

Du vet min vän vem som visan diktat har,
det är din vän som på blåa böljan far,
nu bort jag far
och lämnar dig ensam kvar,
men jag kommer snart igen lilla vän så rar.
Anna min vän nu håller skutan ankar,
stå inte så i sorgens tunga tankar,
snart uppå skuten över Doggers bankar,
kommer jag hi o hej till dej min lilla vän.

Åt havet vid den lugna stranden.

Åt havet vid den lugna stranden.
Jag längtar dig med längtan än..
Jag vill bort till fjärran lenden.
Jag vill bort och se mig om.

Med längtan och med fredligt hjärta.
Med min kamrat och med min vän..
Jag delar gärna min sorg och smärta.
Ty så gör varje sjöman än..

O lantman du som hemma vandrar.
Och jämnt naturen skåda får.
Du likväl ständigt en sjöman klandrar.
Och bär till honom samma hat..

Du skulle se när som havet svaller.
Och stormen rasar i varje klut..
När styrmans röst till reven skallar..
Det väcker fasa var minut.

Ä höjs det upp mot svarta skyar.
Än sänks det ner i havets djup..
En bön till Gud då en sjöman sänder..
Sen antrar han på havet ut.

2940

När segeln slår och stormen rasar.
Men vi dock ingen fara känner.
Friskt mod en aldrig ändå bryter.
Och ofärfärade vi är.

Sen styrs där kurs mot höga norden.
Och hemåt segla vi så sällt.
Ty kärast är dock den svenska jorden.
Där våra flickor de leva sällt

Sen över vintern vi hemma dröja.
Uti en älskad flickas famn.
Där vill jag mig så glatt förnöja.
Ty skeppet ligger i säker hamn.

På stränder står de gamla fäder.
Och många mö med tår på kind.
Från deras blick de vida tankar.
Vi segla för deras färlig vind.

Förlåt kamrater alla att jag så dristig är,

2940

Förlåt kamrater alla att jag så dristig är
Jag vill för er omtala hur järnvägslivet är,
Bland Jämtlands stora skogar där banan löper fram.
Där norska fjällen gränsa vid botten havets strand,

Jag har i Norrland varit, sen bittidå i vår.
Och vad jag där erfarit jag lite nämna får,
jag blev skickad till skogen lik andra vilda djur.
Inspärrad i en koja lik fågeln i sin bur,

Men i vår lilla koja var över tjugo män.
De väsnades och skojade så mycket som de kan.
Men en omtalar staten att den så simpel är.
Men får ju knappast maten i Odemarken där.

En annan trevligt talar om banans ingenjör
att han inte betalar så mycket som han bär.
Han har väl något sära men råder över allt.
För tiderna äro svåra i landet över allt,

Ved banan är det bråttom det har befälet sagt.
Vi har arbete såväl om natt som dag.
I bergen skotten brakar var timme och var stund.
Så hela Jämtland skakar och darrar på sin grund.

När äntligen kommen på Lapplands vackra jord.
Och häpen lappen frågar vad vill du här i nord.
Inbäddad ibland bergen låg snön till tjugo fot.
Och källden var förfärlig i skogen där jag stod

Men likväl svetten strömmar när jag min kärra drar,
hur hjärtat i mig kläpper hur hjärtat i mig slår,
det håller på att språnge var ådra i min kropp.
Då ljuden höres klinge hur kallt det var i kropp.

Men även Norrlandsflickan jag ej förglömma kan.
Hon sig så prydligt kläder i rosor och i band.
Ja hennes röda kinder och hennes runda bröst.
Kom vila här du rallare här skall du finna tröst.

Ja rallaren henne kysser han blev i henne kär.
Han kysser hennes kinder han trohet henne svär.
Ja bröllop blir med tiden av detta unga par.
Det tror jag visserligen det tror väl en och var.

Men adjö min flicka nu reser jag från dig.
Jag brev ej kan dig skicka jag har blott narrat dig.
Min vän hon bor i söder långt fjärran härifrån.
Där sommarsolen glöder där höres fåglars sång.

Har någon lust att veta vem visan diktat har.
Så haver det en gosse som tjänat skånsk husar.
Men nu är han blott en rallare från Blekinge ni förstår.
Hans namn är Albert Palmblad hans ålder tjugo år.

2940

I giftas tankar jag går och vankar.

I giftas tankar jag går och vankar.
Och tänker uppå vännen som jag skall ha.
På eget hopp jag nu kastar ankar.
Det skall gå bra ja det skall gå bra..

Jag vet ett ställe långt in i skogen..
Där jag så gärna vill hälsa på..
Där bor en flicka så huld och trogen..
Och hon har lovat mig sitt hjärta få..

Där bor en flicka så huld och fager..
Med ljusa ögon och med lockigt hår..
Och denna flicka till brud jag tager..
Och vi bli lyckliga båda två..

Långt in i skogen mellan björk och lindar..
Där blommor växer i tusental..
Där läven spelar för friske vindar..
Där lärken sjunger och där söken gal..

2940

Där vill jag timra mig upp en hydda.
Jag liksom myren till stacken drar.
Det skall bli hemmet som heter duga.
Det skall gå bra ja det skall gå bra.

Och invid hyddan där är en insjö.
Där skall gunga en liten båt.
Så tätt om flickan jag sveper schalen.
Och sen på fiske vi följas åt.

Men om nu flickan med mig i båten.
Hon ger mig korgen en vacker dag.
Det går åt helsicke med hela stråten.
Och jag blir ogift o stackars ja.

Men inte skjuter jag mig för pannan.
Ej heller avsked av världen tar.
Nej heller söker jag mig då en annan.
Det skall gå bra ja det skall gå bra.

En liten visa jag för er vill sjunga...

2940

En liten visa jag för er vill sjunga,
som kanske inte intresserar er,
men visan den är endast för de unga,
och kanske någon den till hjärtat går.

Jag har en vän, en vän jag ej kan glömma,
så länge jag inunder solen går,
men när en gång jag skall i jorden gömmas
jag kanske lön för mine synder får.

Jag är en krigsman om ni önskar veta,
vem som det är som visan diktat har.
Hän ej på samvetskval behöver leta,
som sig förälskat har i unga år.

Min flicka älskade jag som far och moder,
så länge jag vid hennes sida går.
Men så till Ljungbyher vi hade order
att rycka hän, jag det i minnet har.

Jag där en annan flicka lärde känna,
en som mig älskade mera än ni tror.
Jag hennes namn för er nu ock vill nämna
det Anna är och hon i Bonarp bor.

Hon mig har skänkt sin själ, sitt unga hjärta.
hon lovat har att bli min unga brud.
Hon anar ej den rysligt stora smärta,
som hon får känna blott för mig, o Gud.

Vad hon är lycklig när jag henne trycker
intill mitt bröst, hon viskar: "Du är min",
hon alltid säger att jag just nu tycker
mig gå i himlens sjunde våning in.

Hon är ett barn, hon fyllat sjutton åren
men likväl älska kan på riktigt sätt,
och skön hon är som själva gyllne våren
och alltid livad, lika fin och nått.

Och henne träffar jag var lördags afton,
när jag till Jägersberg på dansen går.
Att henne träffa ja, det är faktum
och ingen annan jag till dansen för.

Sen går hon hem, det lilla kära barnet,
stödd av min arm hon jollrar och är glad.
Hon anar ej det rysligt falska garnet,
som för henne är utlagt liksom ett blad.

Hon tjänar bönder, som hon själv berättar,
i detta liv hon ej förälskad är,
men hon kan laga mat, potatis, sätta,
och sen ej mer av lillan jag begär.

2940

Men om hon visste vilken skurk jag vore,
hon ledsen blév, det kan ni väl förstå.
Jag syndfull är, förlåt mig 'Gu', den store,
ej ensam jag i livet vandra må.

Och om min rätta flicka detta visste,
hur trolös hennes ende vän den är,
hon lik en skuta sannerlig förliste
och aldrig mer sin älskling håller kär.

Mitt namn nu alla säkerligen känner,
i alla fall jag nämner det för er,
det Oskar är, jag tjänat har vid gardet
i tvenne år och ännu litet mer.

Ett slut på visan skulle jag väl göra
det borde vara gjort för länresen.
Jag blott ett ord om kärleken vill röra
och nu ej fler och därför sluta den.

O, farväl Sveriges delar och fjäll...

2940

O, farväl Sveriges delar och fjäll
o, farväl, o, farväl, o, farväl,
för nu lämnar jag mitt hem där jag är född,
ut på sjön att förtjäna mitt bröd.

Nu jag far på det stormiga hav,
kanske att jag där bäddar min grav.
Den blir ej bäddad bland blommorna de små,
ej mitt namn skall på gravstenen stå.

O farväl föräldrar, syskon så kär,
ni skall aldrig mera sörja för mig här,
ksten sorgernas kval uppå dörren,
låt ej tårarna på kinden falla ner.

o farväl du min otrogna vän,
Herren give dig en annan igen,
en som ditt hjärta är värdig till attttf å,
jag skall aldrig mer i vägen för dig stå.

På Italiens nejder där min vagga har stått,...

På Italiens nejder där min vagga har stått,
ack, min barndom hur lycklig den var.
Där jag egde ett hem vid den stilla flod,
där jag hade både moder och far.

När jag strövade full av frid och av fröjd
kring dalar och blomstrande fält.
då sjöng jag min visa så glad och så nöjd
mången gång under himmelens tält.

Men tiden har flytt, mina femton år
varit rika på växlingar nog.
Låt mig se, det är redan det fjärde år
sen min fader på slagfältet dog.

Och jag drömde, så yr liten flicka, så glad
som från dockorna vuxit just nyss,
då helt plötsligt min tjugonde födelsedag,
jag blev väckt igenom en kyss.

Och min moder hon lades i grav innan kort,
och den dagen den glömmar jag ej.
Det bästa jag egde, det buro de bort
och de myllade graven igen.

2940

Här är skönt, det är sant, skön vinterlig snö
och skön drömmande sommarsols glans.
O, här vill jag leva och här vill jag dö
om inte Italien fanns.

Men lyckan, ack, säg mig var finnes den
nej, den flyr mig så vilt överallt.
Ty för den som på jorden ej äger en vän
städse livet är ödsligt och kallt.

Så farväl då min barndom, min drömvärld så ljus
aldrig mera jag skåda dig får.
Nu jag vaknat ur drömmarnas ljuvliga rus
och jag fäller en saknadens tår.

2940

Den gröna björken vid insjöns strand...

Den gröna björken vid insjöns strand
stod ljuvt i drömmar försänkt ibland
och aftonvinden sin smekning bär
till vita stammar som drömmer där.

Av minnen blödde hans vita famn
där mången ristat ett älskat namn
En hemlig viskning bland löven går
där björken ensam vid stranden står.

Jag ofta lyssnat till ljuvligt sus
då grät mitt hjärta i glädjorus,
ett minne tärde mitt hjärtas håg
en hemlig längtan till insjöns våg.

Liksom i drömmar låg vågen stum
och skalv i vinden av snö vitt skum
och blomman ständar med tårfylld blick
då aftonsolen till vila gick.

Då kom en flicka till björkens famn
hon skar i stammen sin älsklings namn.
Från bleka handen föll purprat blod
på vita barken där minnet stod.

Hon knöt kring stammen med blekröd hand
av vita rosor ett blomsterband
och kinden fuktats av ögats tår
där invid dtammen hon sorgsen står.

2940

Från bleka läppar ljud sucken mått
utöver vågen i sommarnatt
där omkring stammen hon lagt sin arm
hon dignar neder med steltnad barm.

Hon sökte honom jag vet nog vem
som döden förde ren med sig hem.
Hon vilar ljuvt i den tysta grav
bland mörkblå vågor i västerns hav.

Vid björken slumrar hans trogna brud
med bleka kinder i blomsterskrud
och där vid stammen hon stelnad låg
det brustna ögat mot viken såg.

2940

Vill ni kamrater höra mitt flydda levnadslopp...

Vill ni kamrater höra mitt flydda levnadslopp
ni må ej sången störa men noga höra opp.
Fast ej mitt liv har varit på blomma och på blad
är tiden likväl gången och jag är lika glad.

Jag föddes i den stugan som står vid skogens bryn
där stolta granar bukta för vindens starka arm
där al och fur stå lugna vid bäckens klara rand.
Små vackra fåglar sjunga vid insjöns lugna strand.

Där randades min barndom och nöjd och säll var jag
med lust och fröjd och gamman förflöt min ungdomsdag.
Sen kommo livets strider och ut jag längtade,
förhoppningsfulla tider de syntes för mig le.

Jag längtade från hemmet och ut från mor och far
mot Västern styrdes färden och det mot Norge bar.
Jag prövade arbeten av allehanda slag
men hur jag ändå prövade fanns intet till behag.

2940

Bland Norges höga fjällar fick jag utkomst se
och på dess branta hållar arbetade jag sten.
Till vägar och till broar med mejsel och med sätt,
båd järnstång och båd slägga hanterade jag lätt.

Så fick jag en gång höra ifrån mitt fosterland
att där en stockning gjordes av ett föreningsband
emellan Uddevalla och sköna Härjedal
och dit jag styrde färden därom var inte tal.

Av Norges vackra flickor ett ömt farväl jag tög
och ned till södra Småland så glad i håg jag drog
att möta nya faror men också glädje mång
ibland de fria skaror som aldrig känner tvång.

Från Värnamo till Markaryd den nya banan går
utöver berg och dalat igenom skog och snår,
dock fruktar icke rallaren för dessa faror mång.
blott glatt han bergen tuktar med munterhet och sång.

I bergens schakt jag knogar vid kärran syns jag stå
tro aldrig att jag tröttnar det kan ni lita på
ty rallarmns liv är härligt fast mången gång nog svårt
så har han också vänner på denna lugna stråt.

Min flicka heter Anna hon är om kinden röd
med melodi och stämma så skön som himmelens vind.
Med purpurroda läppar hon spar ej på en kyss
och därför nu jag hämtar och skördar in med lust.

2940

Och varje lördagsafton till lilla vännen jag
så gärna styrde stegen till lön för mödans dag.
Hur ljuvligt är att slumra vid lilla vännens arm
och sen till huvudkudde få vila mot dess barm.

Sommaren tog sin ända och glädjen med sig tog,
jag gick att avsked taga utav min väna ros,
ett varmt handslag till avsked och så ett ömt farväl
ty svårt det var att skiljas för oss som var en själ.

O du min ljuva ängel som styr min levnads väl
kan du det ej förlåta förlåter jag det själv.
Uti min barndomsyn den tanken kom till sist
att låta mig värvas och bliva livgardist.

Och uti kronans kläder jag vandrar nu var dag
att det ej någon gläder vet du såväl som jag
Jag längtar ifrån gardet för varje dag som går
men kvar jag måste stanna en månad och två år.

Nu har jag sjungit visan om mina flydda dar
och slut för denna gången men en gång när jag har
tjänat ut vid garnisonen en bättre sång ni får
och gladare blir tonen jag hoppas ni förstår.

Kärleksvisa.

2940

Långt upp i Västerbotten i sköna Umeå
en händelse har timat jag här omtala må
Två älskande har funnit sin död i unga år
likt blomman som förvissnar när den i fågring står.

Se här de båda namnen som vi nu känna till
och som för allmänheten jag nu omtala vill.
Den sköna hette Thora och ifrån Sundsvall var
han kallas Erik Larsson från Gävle stad han var.

Hon var så snäll och lycklig och som en fågel glad
när hon for upp till Norden till Umeå vackra stad.
Där hon i en skjutbana anställning strax hon fick
där fick hon många friare och Erik bedragen gick.

Han kunde aldrig glömma den vän han älskat ömt
i djupet av sitt hjärta han hennes bild har gömt.
Men liksom bien svärma omkring en fager ros
så svärmar mången yngling och Erik fick gå sin kos.

Så satte han sig neder och skrev till far och mor
och sände sedan brevet till Gävle där de bo
Han skriver: "Hulde fader. För mig finns ingen ro
jag önskar vara sluten i gravens tysta bo.

2940

Min hulda älskarinna har övergivit mig
jag kan ej glädje finna jag kan ej finna frid.
Likt fågel uti buren när som han saknar kvist
och liksom duvan klagar när hon sin make mist.

På dessa enkla rader ej svar ni skriva bör
jag ber dig käre fader, förlåt mig vad jag gör.
Jag hoppas få förlåtelse hos Gud i himmelen
jag snart i graven vilar vid sidan av min vän."

Med sorg uti sitt hjärta han till skjutbanan går
men när han där inträder en syn han skåda får
Den flicka som han älskat står i en annans famn
han rusar fram av smärta och ropar hennes namn.

Han kan dock icke dröja han kan ej finna tröst
sin kniv han häftigt stöter uti rivalens bröst
Men denne nu sig skyndar att kalla folket ann
men Lars han kniven stöter i älskarinnans famn

Hon faller då till jorden uppgiver då ett rop
och snart sig där församlar en talrik mänskohop.
Men Lars sig sedan kastar uppå en driva snö
sitt eget bröst han sårar och färgar drivan röd.

En droska strax man skaffar och så i hest man kör
på väg till lasarettet de båda unga dör.
Han fick i dödens öga den vän han älskat har
Gud såg att ingen skulle med sorgen stanna kvar.

2940

Den tredje dock han lever till lasarettet fram
en tid man honom vådar men också även han
Nu uti gravens sköte de vilar alla tre
Och solens milda strålar synas över graven le.

Hör ungdom som så hastar o se er något för
var trogna mot varandra o handla som ni bör
Ty vet att många älskade som lida får därför
och mången vacker yngling har funnit där sin död.

Mamsell Amanda vid fönstret satt...

Mamsell Amanda vid fönstret satt
hon ser på månen den ljuva natt
Ur barmen smög sig en suck en tår
för varje steg hon på golvet går.

Vad jag var lycklig, vad jag var säll
då han kom till mig varenda kväll
Vi sjöng i skummaste små pillader
och sedan så gick vi på promenader.

Min mamma sade: "Dig akta, barn
att du ej snärjer dig imannens garn
ty varje kväll vill du promenera
och det jag säger att ej händer mera".

- "Ack kära mamma, det vill jag visst
men Alfred hyser ej minsta brist
för övrigt aktar jag nog min heder",
Och i detsamma han i dörren träder.

~~xxxxxx~~xfölj

"Ack söta du, följ med mig en stund
vi kan ju dansa i rosenlund."

- "Och klar sken månen, han bjöd mig armen
och jag stack portnyckeln uti barmen."

I året 1880 det skriva vi alltjämt.....

I året 1880 det skriva vi alltjämt
då lägga vi till ettan så blir det mer bestämt.
Den tjugonde maj månad då vi från hemmet for
vår resa gick åt Jämtland, åt norrlands kalla land.

Har någon lust att veta allt huru resan gick
kanske för sista gången vi fosterlandet sett
Jo, resan den gick lycklig igenom Hälsingland
det var en vacer somrardag vi kom till Sundsvall fram.

Och när vi bara kommo till staden Sundsvall fram
så stodo där små flickor, och vinkade med hand.
De vinkade med handen och ropade hurra
välkomna söderlänningar, hurra, hurra, hurra.

På eder ha vi väntat i många, långa år
och kaffe, öl och brännvin skall fyllas uti glas
många tårar hava runnit i strida strömmar fram
nu äro dagar komna då vi få fästeman.

Och för de höga herrar jag ställer mig så trygg
och inför ingenjören jag visar mitt betyg.
Kan jag ej få förtjäna mitt dageliga bröd
när mina och de andra där hemma lida nöd.

80 a.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2940

Nu alla gator utav lyktor tändes
och därför hon sade mig bestämt
Hit skymmer månen och dit vi taga
väl om du vill vi tar en tur till Haga.

Hem jag hinner blott till tio
skall nog motionen mig göra gott
Jag minnes Alfred på många ställen
men aldrig glömmer jag den kvällen.

Och sen kom hösten med snö och slask
och jag mig känner väl mindre mask.
När mamma säger jag vård behöver
men doktorn säger det går väl över.

Nu mera sällan han kom min vän
till sist han kom inte alls min vän
Man ser på mamma hon sig förnöjer
tills han försvinner bland andra nöjen.

Men nu ett år gått,ett långsamt år
och jag för Alfred fällt mången tår.
Var stund,var timme jag Alfred saknar
men tyst,för Guds skull,den lille vaknar.

2940

Men ingenjören bjuder, han bjuder oss att gå
långt in i Jämtlands skogar, där vi arbete få.
Men där så få vi frysa ty vintern den är kall
och vi som ej är vanda vid nordens kalla land.

Arbetare, tag vara på vad du har förtjänt
och låt det ej till brännewin dig bliva angenämt.
ty dina och de andra där hemma, barnen små
de vänta varje timma att hjälp ifrån dig få.

Från Bohuslän jag sjunga vill en visa...

Från Bohuslän en gång jag sjunga vill en visa
om ni vill lyssna till så vill jag där förkunna
om nittonhundrasjuårsfältmanöver där
ibland de höga berg vid havet och dess skär.

2940

Ibland de trupper som skulle dit och öva
för Kronobergarna de skulle dit och pröva
om de nu liksom förr för Sveriges land och kung
hantera kan gevär och bära ränsel tung.

Till Mohydda station vi så en dag marschera
med ränsel på vår rygg, gevär och mycket mera
och glada i vår håg vi stämma upp en sång
den lättar krigaren och vägen blir ej lång.

Vi till stationen kom och stego strax på tågen
som skulle föra oss upp till de stora slagen,
det var ju ej så fint uti en finka trång
men munterheten var vid glasens ljuva klang.

En härlig tavla nu upprullas för vårt öga
med havet för vår fot och klipporna de höga
och långt i fjärran syns en liten segelbåt,
som sakta driver fram på oceanens våg.

Men länge vi ej fick naturen så beundra
ty långt i fjärran hörs av fältkanonen dundra.
Med laddade gevär vi så till anfall gå
men snart syns fienden bakom en bergvägg stå.

2940

Nu blåses eld upphör, och dagens strid är slutad
den trötte krigaren han står mot klippan lutad
och i ett uselt tält på bara marken låg
och genom tältduken man himlens stjärnor såg.

Men vilan den blev kort. Nu larmsignalen skallar
i hast vi ilar fram till skyttegravens vallar
Där lågo vi och såg hur fienden gick fram,
men för gevärens eld han vänder om med skam.

Ja, nu är striden slut och slutad är min visa
och roligt ha vi haft fast födan vi ej prisa.
Att leva utan mat det är ju ganska svårt
och därtill knoga strängt det är ju alltför hårt.

Nu taga vi farväl av bohusländska fjällen,
till Göteborg vi kom fast det var sent om kvällen.
och nu går vägen hem till Småland gamla land,
där kanske någon vän skall räcka oss sin hand.

Nu jag vandrar i kring som en lustig ungersven.....

Nu jag vandrar i kring som en lustig ungersven
fast jag är förskuten av min pia och min vän
men jag är ej förskuten fast sorgen trycker mig
springer lätt på mina barfota ben.

2940

När jag tjugo år fyllt och giftastankar fick
så mötte jag en flicka och till henne då jag gick
Jag spørjer denna flicka om det ej kan gå an
att ta mig hem som sin barfota man.

Men hon sade min kära vän tror du det kan gå an
till att gifta sig bort till en barfota man
Men den mannen jag ska ha, ska ha strumpor och skor
ej gå barfota hem till min mor.

Och med detta besked måste jag sen vandra bort
under fötterna det bränner och för ögat det blev svart
Men jag råder eder alla som på friarbal skall gå
skor och strumpor på fötterna ta på.

Nu har jag vandrat omkring och är lustig och glad
och jag tager en sup till varendaste dag
Men nu har jag supit upp hela min kontant
mina barfota ben stå i pant.

När som jag fyllt mitt sjuttonde år...

När som jag fytt mitt sjuttonde år,
hej sjung hopp falleralla la hej sjung hopp falleralla,
då hade jag seglat uppå böljorna de blå,
hej sjung hopp falleralla, hej sjung hopp falleralla.

När som jag seglat ett år eller två,
då var jag mera avhållen än kaptenens egen son.

2940

När som vi kommo fram till Kalmar hamn,
vi revade våra segel och halade skutan i land.

När som vi kommo fram till Kalmar torg,
där stod en vacker flicka med en grönmålad korg.

När som vi kommo fram till Kalmar slott,
där stod densamma flicka men min själ så hon var tjock.

Ack, om jag vore hemma och saken den var min,
då skulle alla flickor ha en lås för sin maskin.

Ack, om jag vore hemma och saken den var bra
då skulle nyckelen till låset Ljungby gossar ha.

Nu så hat jag sjungit från början och till slut,
kom hit med brännvinsflaskan och ge sångaren en sup.

Det var en dag då jag förlovad blev.....

2940

Det var en dag då jag förlovad blev
det var så sent det var vid juletid
Jag aldrig haft så roligt i min tid
Jag dansade ja hela natten lång.

Min flicka var väl sina tjugo år
och sin bästa ungdomsblommas vår
Jag var väl inte mycket äldre jag
men kärleken den växte varje dag.

Min flicka var den vackraste i byn
hennes hy var vit ja vit som snön
På varje kind hon bar en ros så fin
den var så röd så röd som georgin.

Det var en vacker januaridag
då solen redan högt på himlen var
Jag klädde mig och gick till flickan hem
att taga avsked av min lilla vän.

Men flickan grät så bittert hela dan
att trösta henne var jag alltför svag
Men dan därpå hon följer mig till stan
jag skulle ut på store ocean.

2940

Men länge vi ej fick naturen så beundra
ty långt i fjärran höres fältkanonen dundra
Med laddade gevär vi så till anfall gå
men snart syns fienden bakom en bergvägg stå.

Nu blåses eld, upphör ock dagens strid är slutad
den trötte krigaren han står mot klippan lutad
Och i ett uselt tält på bara märken låg
och genom tältduken man himlens stjärnor såg.

Men vilan den blev kort .Nu larmsignalen skallar
i hast vi ilar fram till skyttegravens vallar
Där lågo vi och sågo hur fienden gick fram
men för gevärens eld han vände om med-skam.

Ja nu är striden slut och slutad är min visa
och roligt ha vi haft fast födan vi ej prisa
Att leva utan mat det är ju ganska svårt
och därtill knoga strängt det är ju alltför hårt.

Nu togo vi farväl av bohusländska fjällen
till Göreborg vi for fast det var sena kvällen
Och nu går vägen hem till Smålands gamla land
där kanske någon vän skall räcka oss sin hand.

Skane
Hansen
R. H. K. K. K.
1913

Knut Frankmann 88
Jens H. H. H. H.
J. B. H. H. H. H.

2940

Jungfrun satt i kammaren och stickade på maskin.

Jungfrun satt i kammaren och stickade på maskin
:/: då knackade det på dörren hon bad han stiga in trall. :/:

Och hör nu liten båtsman vad jag vill säga dig
:/: har du ej lust att spela guldtärningen med mig trall. :/:

Nog har jag lust att spela guldtärningen med dig
:/: men jag har ej det röda guld att sätta emot dig trall. :/:

Ja sätter du din kappe och så din slitna hatt
:/: så sätter jag mitt hjärta det tar du aldrig fatt trall. :/:

Den första guldtärningen på spelebordet rann
:/: den sköna jungfrun tappade men liten båtsman vann trall. :/:

Och hör nu liten båtsman vad jag vill säga dig
min faders halva rike det vill jag giva dig trall.
om du sen aldrig mera vill tänka uppå mig.

Din faders halva rike det tar jag när jag kan
:/: men jag vill ha ditt hjärta som jag med tärningen vann trall. :/:

Den andra guldtärningen på spelebordet rann
:/: den sköna jungfrun tappade men liten båtsman vann trall. :/:

Och hör nu liten båtsman vad jag vill säga dig
de tio skepp i floden dem vill jag giva dig trall.
om du sen aldrig mera vill tänka uppå mig.

De tio skepp i floden dem tar jag när jag kan
:/: men jag vill ha ditt hjärta som jag med tärningen vann trall. :/:

Den tredje guldtärningen på spelebordet rann
:/: den sköna jungfrun tappade men liten båtsman vann trall. :/:

Och här nu liten båtsman vad jag vill säga dig
gråhåsten och guldsadelen dem vill jag giva dig trall.
om du sen aldrig mera vill tänka uppå mig.

Gråhåsten och guldsadelen dem tar jag när jag kan
:/: men jag vill ha ditt hjärta som jag med tärningen vann trall. :/:

Och jungfrun gick i kammaren och kamrade upp sitt hår
o, herre gud i himmelen sånt giftermål jag får trall. :/:

Och båtsman gick på golvet och skramlade med sitt svärd
:/: ja, du får bättre giftermål än du någonsin är värd trall. :/:

För jag är ingen båtsman fast folket säger så
:/: jag är den yngste kungason som ifrån England går trall. :/:

Är du den yngste kungason som ifrån England går
:/: så må du ha mitt hjärta om jag så hade två trall. :/:

Jag är född i en koja vid Köpingebro...

Jag är född i en koja vid Köpingebro,
fast i Svartvik där är ju mitt hem,
men likväl lever jag så lycklig, så nöjd och så säll
ty jag älskar och älskas igen.

Karolina så heter min blåögda mö,
hon är fager som sommarens ros.
Ja, för henne vill jag leva för henne vill jag dö,
till dess livet har flyktat sin kos.

Jag arbetar på sågen från morgon till kväll
fast min daglön är ringa ändå,
men likväl lever jag så lycklig så nöjd och så säll,
ty min lott ingen avundas må.

När som ångvisslan ljuder på lördan gå hem
och jag skyndar med vingade fjät,
och jag kläder och jag skyndar ni vet nog till vem,
Karolina hon väntar mig hem.

Karolina rodnar, en kyss jag begär,
men sin fästman hon nekar dock ej,
ty vi hålla varandra så innerligt kär.
Skall den kärleken slockna, o nej.

Får jag knogat till hösten, sen gifter jag mig,
Karolina hon rodnar och ler.
då tillsammans vi bygga tillsammans vi bo
för att leva i sällhet och ro.

2940

Kom blicka in på en kyrkogård.....

Kom blicka in på en kyrkogård
där står en grav och en minnesvård
och invid graven en flicka står
en blomsterkrans pryder hennes hår.

Hon ser på graven med tårfylld blick
en suck ur hennes hjärta gick
På graven synes hon digna ner
och tyst enbön hon till himlen ber.

Och du min vän som i världen var
du vilar nu i den tysta grav.
Men snart ock hos dig jag vila får
och livets blomma förvissnad står.

Herman, Herman du flytt från mig
och låt mig dö och låt mig följa did
ty ingen glädje jag finner mer
men snart ack, snart jag dig åter ser.

Snart har jag kämpat i striden här
och jag skall fly dit ej graven är.
Men ack ,hur lycklig blir jag ej då
när jag min Herman skall åter få.

2940

Belyst med stjärnans milda glans
din grav jag pryder med denna krans.
Den har jag burit uti mitt hår
ett minne ifrån vår barndomsår.

Farväl du fågel med din ljuva sång
som mig har glätt så mången gång.
Farväl med allt som glätt mig här
farväl du Herman mig vänta där.

Till himlen blickar hon upp och ler
och flickan hördes ej klaga mer.
För hon fick följa sin trogna vän
och uti himlen hon finner den.

Det var en dag då jag trolovad blev...

Det var en dag då jag trolovad blev,
det var så sent, det var vid juletid.
Jag aldrig haft så roligt i min tid
jag dansade ja, hela natten lång.

2940

Min flicka var väl sina tjugo år
och sin bästa ungdomsblommas vår,
jag var väl inte mycket äldre jag,
men kärleken den växte varje dag.

Min flicka var den vackraste i byn
hennes hy var vit ja, vit som snön,
På varje kind hon bar en ros så fin
den var så röd, så röd som georgin.

Det var en vacker januaridag
då solen redan högt på himlen var.
Jag klädde mig och gick till flickan hem
att taga avsked av min lilla vän.

Men flickan grät så bittert hela dan,
att trösta henne var jag alltför svag,
men dan därpå hon följde mig till stan,
jag skulle ut på stora ocean.

Tvenne år på sjön jag uteblev
och oupphörligt jag till min flicka skrev,
och brev från henne i var hamn jag fick,
hon skrev, "Kom snart, kom, vila i min famn",

2940

Då tänkte jag en gång att resa hem
och gifta mig med min utvalda vän.
Men det blev ändring denna gång också,
jag fick ett brev med svart försegling på.

Jag öppnade och läste detta brev
och ni kan tänka hurudan jag blev
ty brevet denna hälsning innebar,
att lilla vännen uti graven var.

Nu känner jag all världens sorg och strid
och reser långt bort och blir allen
och drömmer om min trogna hulda vän
som vilar nu hos Gud i himmelen.

Nu slutar jag min lilla enkla sång
och reser hem kanske för sista gång
att se den grav den lilla vännen bor
och med en tår begjuta hennes grav.

2940

Det duger inte att vara hjulbent
när en ska vakte svin.

Ordstav.

"Ingen rädder här", sa bonden, sprang för haren.

2940

Östen vind och käringaträta
börjar med storm och sluter med träta.

Ordstäv.

När solen gått ned i väster
bli de late de bäste.

2940

"De va gott en lau", sa den lade
drängen, när han såg i sängen.

Ordstäv.

Den late förlägger sig förr, än han går två gånger.

2940

"Det tar sig med "kylan" (svag vind), så
Peter Gran, när han tog in tredje revet i
seglet.

Ordstäv.

(Grundat på faktisk händelse. Nu
ordet "ortöj" i Vikrög.)

Ålen om stjärten
flickan på orden,
äro de helaste handtag
som finnas på jorden.

100

LUND UNIVERSITY
FOLIO 100/101

2940

Den hund, en sva gene i
stogen, biter inte många herar.

Ordstav.

"Vi hjälps åt", sa göingabjulen när de
trillade utför backen..

2940

"Nu få vi se", sa de blinde när
de slors.

Ordstäv.

Di lade å di fede
di dæuer (far illa) au hede (hetta).

102

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2940

"Det var sista valsen", sa
snigeln, när han blev ihjältrampad på dansbanan.

Ordstäv.

"Det är förtjänsten en ska leva av",
sa käringen, sålde två-öres kakor för ett öre.

103

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2940

En kan bädda för sin man i
främmande land (göra gott och bli lika gott
bemött igen).

Ordstav.

"Det finns klang i den", sa krögarn
när han slog käringen i disken.

LUNDS UNIVERSITET
FOLKMINNESARKIV

2940

"Ungdomen rasar", sa käringen,
hoppade över halmstrået.

Ordstäv.

"Så ska du ha't", sa lille Nils
när han bet sin mor i armen.

2940

Nårr galne ketta fau rived skinn
så gau di him.

Ordstäv.

2940

Var sitter den största stenen
i kyrkan?

Gåta.

(I det största rålet).

2940

När bönderna förr i världen voro på gille och ätit mycket brukade de knäppa ner byxorna när de kände att där "kom en". Då satte en annan en sticka till och där blev ett grönt ljus. Men en höll på att få tarmen alldeles färdärvad.

"Sves fisar."